

בש"פ 2550/16 - מדינת ישראל נגד ג'ית ג'ת,נתשה סחר

בבית המשפט העליון

בש"פ 2550/16

כבוד השופט צ' זילברטל
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

1. ג'ית ג'ת
2. נתשה סחר

המשיבים:

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בתיק עמ"מ 58279-03-16 שניתנה ביום
28.3.2016 על ידי כב' השופטת ע' זינגר

י"ט באדר ב התשע"ו (29.3.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד אושרה פטל-רוזנברג
עו"ד חמזה קוטינה
עו"ד רמזי קטילאת

בשם המבקשת:
בשם המשיב 1:
בשם המשיב 2:

החלטה

לכאורה, מחלוקת בענין משך ימי "מעצר גשר" לאחר שניתנה הצהרת תובע, לפי הוראת סעיף 17(ד) לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). לפיכך נטען על ידי המשיבים שאין מקום
ליתן רשות ערר למבקשת שכן לא מתעוררת כל שאלה בעלת היבטים כלליים.

עמוד 1

ואולם, סבורני שיש מקום לחדד היבטים אחדים של הסוגיה לרקע הפרשה שבפניי, ומכאן מסקנתי שיש מקום ליתן רשות ערר.

המשיבים חשודים בביצוע עבירות לפי סימן א1 לפרק ה' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובכלל זה עבירות הקשורות לפרסומים שונים שפרסמו ברשתות חברתיות. הגשת כתב אישום בעניינים אלה מחייבת הסכמת היועץ המשפטי לממשלה (סעיף 144ה לחוק העונשין).

ביום 27.3.2016 ביקשה המבקשת מבית משפט השלום להאריך את מעצר המשיבים בחמישה ימים לצורך הגשת כתבי אישום ובקשה למעצר עד לתום ההליכים. בית משפט השלום האריך את המעצר עד ליום 29.3.2016 בשעות הצהריים, כך שבפועל עמדו לרשות המבקשת אך כ- 48 שעות להגשת כתבי האישום. ערר שהוגש בענין זה לבית המשפט המחוזי נדחה. מכאן בקשת רשות הערר.

הוסבר על ידי המבקשת שבהתחשב באופי העבירות, שיש בהן פגיעה בחופש הביטוי ולפיכך מחייבות בחינה קפדנית של הפרסומים (לרבות תרגומם מערבית לעברית ועמידה על דקויות לשוניות) ושקילה בדרגים שונים של ההצדקה לכלול פרסום זה או אחר בכתב האישום, פרק הזמן שהועמד לרשות המבקשת הוא בלתי סביר, במיוחד כשמדובר בעשרות פרסומים, כבמקרה דנא.

הסניגורים טענו מנגד כי חומר הראיות אינו רב, כי עוד בטרם נפתחה חקירה ובמהלכה היא זכתה לליווי צמוד על-ידי הפרקליטות, כי בעבר הוגשו כתבי אישום בפרשות דומות תוך פרק זמן קצר וכי לא היתה כל הצדקה להארכת מעצר מעבר למה שהוחלט עליו בבית משפט השלום.

לאחר ששקלתי את הנתונים, ראיתי לנכון ליתן רשות ערר ולקבל את הערר. אכן, יש חשיבות רבה לכך שלא יוארך מעצר לשם הגשת כתב אישום מעבר לפרק הזמן הנדרש, וברי שאין להפוך את חמשת הימים הנזכרים בסעיף 7(ד) לחוק המעצרים ל"ברירת מחדל". מדובר בפרק זמן מירבי, שלא תמיד יש להיזקק לו במלואו. הבחינה היא בכל מקרה פרטנית, ומתבססת, בין היתר, על היקף חומר הראיות שנאספו וטיבו, כמו גם על היקף הפרשה בה מדובר. מבחינה זו לכאורה ענינים של המשיבים אינו מורכב במיוחד. ואולם, מעבר לכך יש מקום ליתן משקל גם לאופי העבירות בהן מדובר ולקיומו של הליך מיוחד לשם גיבוש כתב האישום. במקרה דנא חובה על המבקשת לשקול היטב האם אכן ראוי לייחס למשיבים עבירות בגין פרסומים שונים, והדבר מחייב הפעלת שיקול דעת מעמיק וזהיר, לבל תגרם פגיעה בלתי נחוצה בחופש הביטוי. בנוסף, על פי מצוות המחוקק נדרש אישור הדרג הבכיר ביותר בתביעה הכללית כתנאי להגשת כתב אישום, ומטבע הדברים שדרישה זו גוררת אחריה את הצורך בהפעלת מערכת בקרה פנימית בדרגים שונים קודם להבאת הנושא להכרעת היועץ המשפטי לממשלה. אין להתעלם מכך שהליך כאמור אורך זמן, והעובדה שהחקירה לוותה על-ידי פרקליט אשר כבר שקל חלק מהשיקולים הנדרשים, אינה מייתרת את הצורך שדרגים בכירים יותר יפעילו שיקול דעת עצמאי, שהרי אין הם בבחינת "חותמת גומי".

אכן, יש להקפיד הקפדה מלאה שלא ישהה אדם במעצר מעבר לדרוש, אפילו יום אחד. מאידך, יש לאפשר לרשויות התביעה לבצע תפקידם המורכב בזמן סביר. קביעת סד זמנים קצר מהסביר עלולה לגרור אחריה הגשה חפזה של כתבי אישום ללא הפעלת מלוא שיקול הדעת, צורך בתיקון של כתבי אישום, וכיוצא באלה מהלכים שבסיכומם של דבר יתבררו כמאריכים את משך ההליך (ולעיתים גם את משך המעצר) הרבה מעבר לאותם ימים ספורים שהתבקשו

לצורך ניסוח כתב האישום.

לפיכך אני מקבל את הערר ומורה על הארכת מעצר המשיבים עד ליום 31.3.2016 בשעה 13:00.

ניתנה היום, י"ט באדר ב' התשע"ו (29.3.2016).

ש ו פ ט
